

edelman, want een edelman was hij door geboorte en opvoeding, ofschoon evenals mijn vader zijn talenten op onregelmatige wijze aanwendende. Hij was een geboren organisator en specialiteit in het leiden van misdrijven. Hij nam er evenwel nimmer daadwerkelijk deel aan, maar koos zijn mannetjes er voor uit en stond in verbinding met alle klassen der criminele wereld. De politie had geen vat op hem, hoewel deze wel wist dat zijn inkomsten van zeer twijfelachtigen oorsprong waren. Zooals gezegd, waakte hij er zorgvuldig voor, dat er ook maar de minste verdenking op hem kon vallen. Inderdaad hielp hij de politie somtijds en het werd erkend in de dievenwereld dat hij hiertoe vaak gerechtigd was. Hij handhaafde namelijk ten strengste den stelregel dat de dieven elkander moeten kunnen vertrouwen en wee dengene, die dit vertrouwen misbruikt had, het was tien tegen één dat hij dan gevat werd.

In 't kort: Ormesby Fox was een koning onder de dieven; het hoofd van een dieventrust. Somtijds was het jammer dat hij zijn bekwaamheden niet voor eerlijke doeleinden had aangewend, want hij was een geboren leider en zou zeker eerste minister geworden zijn, als hij den wettelijken geordenden weg bewandeld had.

Hij was ruim vijftig jaar oud, doch bezat nog een groote fysieke kracht. Een flink, breed geschouderd man, met een knap uiterlijk, had hij de trouwhartigste oogen en den vroolijksten lach, dien men zich kan voorstellen. Niemand kon denken, dat hij een grooter aandeel had in de criminaliteit dan eenig man ter wereld. Toch moet ik van hem zeggen, dat er niets laags of verachtelijks was in zaken die hij ten uitvoer bracht; hij was actief als een politiemans in het onderdrukken van wreeden. Hij leefde op grooten voet te Wimbleson, maar had zijn kantoren in de stad. Voor de wereld oefende hij het bedrijf van bankier uit.

Ik ontmoette hem, zooals ik zeide, heel toevallig. Hij was verheugd mij te zien, en vroeg mij alles wat ik beleefd had, sinds ik, zooals hij het noemde, „den goeden weg was opgegaan.”

Ik vertelde hem o.a. hoe het thans met mij gesteld was, sedert den dood van mijn echtgenoot. Fox was altijd zeer op mij gesteld geweest en had steeds voorspeld dat ik nog eens groote dingen zou doen — op crimineel gebied natuurlijk. Hij was dan ook zeer teleurgesteld, toen ik dit leven vaarwel had gezegd om „eerbaar” te worden.

„Schei uit met dit fatsoenlijke leven”, raadde hij mij „en vecht voor uzelf”.

Ik schudde het hoofd. Ik kon het niet doen. Ik had de nagedachtenis van mijn echtgenoot te eerbiedigen.

„Neem dan een anderen naam aan,” ging hij voort. „Laat mevrouw Griselda Felton voortgaan Wellminster met haar tegenwoordigheid te vereeren een half jaar lang, terwijl de andere helft van het jaar juffrouw Griselda Keene haar eigen neigingen volgt. Je kunt dat gemakkelijk doen en ik kan je verzekeren dat Griselda Keene zich zal amuseeren en geld verdienen in plaats van enkel uitgeven, zooals Mevrouw Felton doet.”

„Ik zou graag geld hebben,” peinsde ik. „Ik heb 't niet voor mijzelf nodig.” Plotseling kwam mij iets in de gedachte. „Het zou amusant wezen menschen te berooven die van hun geld een slecht gebruik maken, menschen als de Bagstow's”, riep ik uit, „en hun geld te benutten voor anderen die het werkelijk nodig hebben. Ik zou de boerenarbeiders kunnen houden en de school. Da's werkelijk goed!”

„Een soort Arsène Lupin in zakformaat,” lachte Fox.

„Ja, dat is 't, wat ik zou willen zijn,” antwoordde ik met enthousiasme. „Ik zou slechte menschen niet slecht willen behandelen; maar ik zou om hun vervloeking niet malen, als ik tevens arme stumperds goed kon doen. Geef me een plan aan de hand, Ormesby, en ik ben je maat!”

Hij lachte hartelijk en zei dat hij er voor zorgen zou. Niet lang daarna had hij wezenlijk een plannetje, waarop ik mijn, sedert vijf jaren door eerbaarheid verroeste scherpzinnigheid, kon scherp.

Tegen het midden van November ontving ik van hem het volgende telegram: „Er is iets voor u te doen. Kom dadelijk! Geen tijd te verliezen.”

Ik gehoorzaamde terstond en was verheugd en voldaan tevens toen ik bemerkte dat hij mij niet herkende, zóó groot was de verandering die ik in mijn uiterlijk ondergaan had. Ik zei 't reeds: Griselda Keene ziet er uit als een kleine heks: zwart haar, donkere gelaatskleur met wenkbrauwen, die elkander boven den neus bijna ontmoeten, volle roode lippen en wangen met kuiltjes er in. Hoe ik dat verkregen had, is mijn geheim. Zooals ik reeds eerder zei: ik ben een genie in de kunst van vermommen.

Nadat Ormesby mij een compliment gemaakt had, kwam hij ter zake.

„We hebben iemand nodig om een vrouwelijke detective voor te stellen,” zei hij. „Ze zenden er dezen middag een van Scotland Yard en wij zullen ons best doen haar een paar dagen te doen verdwijnen. O, nee, er zal haar geen leed geschieden, dat beloof ik je. Je hoeft hierover niet ongerust te zijn; daarvoor sta ik borg! Alles wat je te doen hebt is haar naam, Jane Latham, aan te nemen en naar Clayton Park, waar niemand haar kent, te gaan. Je bent volkomen veilig en behoeft geen bijzondere voorzorgen te nemen.”

„Clayton Park?” vroeg ik. „Bedoel je het buitengoed van lord Orwell?”

„Juist,” antwoordde hij. „en ik zal je in 't kort de zaken uitleggen, opdat je je voorbereiden kunt. Je weet zeker, dat lord Orwell juist den titel en het landgoed geërfd heeft?”

Ik knikte. Er hadden hieromtrent berichten in de dagbladen gestaan, vooral omdat de jongere zoon, Victor Preece, overleden was. De sympathie was voor een groot deel voor den laatste, die een populair man was in de

gesmeed om de juweelen machtig te worden. Daartoe was de nieuwe lord op reis naar Clayton Park op den voet gevolgd, maar zonder gevolg; het was niet mogelijk geweest den slag te slaan. De „operateur” (dat was de naam waarmede Fox een weinig euphonisch den leider van dit complot aanduidde), de operateur had nog getracht zich te verhuren als bediende op het slot, maar tevergeefs.

Het leek wel of het plan niet gelukken zou, want lord Orwell was uiterst waakzaam. Doch men kan ook hierin overdrijven en dat deed hij. Hij besloot namelijk, een vrouwelijke detective te engageeren, die lady Orwell nauwkeurig elken avond bewaken moest als zij de juweelen droeg. Dit voornemen was Fox ter oore gekomen en zijn vlugge geest had hierdoor een middel gevonden het plan tot eigen voordeel aan te wenden. Hij dacht terstond aan mij als de juiste persoon hem hierin te helpen.

Ik moest mijzelf op Clayton Park aandienen als Jane Latham de vrouwelijke detective. De werkelijke Jane zou op haar reis worden opgelicht en eenige dagen, zoolang als noodig was, worden opgesloten. Fox gaf mij zijn woord, dat haar niets onaangenaams zou geschieden en ik wist dat ik hem vertrouwen kon.

„Met uw positie in dat huis,” zei hij tot mij, „zal het u niet de minste moeite kosten de zaak in het reine te brengen en veilig te vertrekken. Ik wil je niet beleedigen door u middelen aan de hand te doen. Je trein vertrekt om drie uur van middag en een van Orwell's auto's zal aan Clayton-Station op je wachten. Maak je over juffrouw Latham niet bezorgd, je zult haar hier aan het station zien, maar ze zal niet te Clayton aankomen.”

Hij had gelijk. Ik denk dat men haar in den trein bewusteloos had gemaakt en haar ergens tijdelijk had opgesloten. In allen geval ik wist dat ik niet de minste vrees behoefde te hebben, mijzelf als juffrouw Latham op Clayton Park aan te dienen.

Laat mij allereerst zeggen, dat ik niet het minste gewetensbezwaar had om lord Orwell te berooven en als ik het gehad had, zou dit verdwenen zijn, zoodra ik hem zag. Als ooit het gelaat de spiegel van de ziel is, dan was dit wel bij hem het geval. En zijn vrouw was weinig beter. Trotsche zelfingenomenheid en ongenaakbaarheid waren blijkbaar haar voornaamste karaktertrekken.

Ze behandelden mij stug alsof ze het mij kwalijk namen, dat ik in hun huis kwam. Natuurlijk werd ik geïntroduceerd als een der gasten en niemand, behalve de gastheer en gastvrouw, vermoedde voor welk doel, of beter: voorondersteld doel, ik daar aanwezig was.

Ik vlei mijzelf dat ik mijn rol goed speelde. Den eersten dag was er een groot diner, en ofschoon ik mij goed amuseerde, zorgde ik er voor steeds in lady Orwell's nabijheid te zijn, zoodat ik steeds het oog had op haar juweelen. Dit was natuurlijk wat zij verlangde.

Ik onderstel dat zij en haar echtgenoot een wenk ontvangen hadden, dat een complot het op de diamanten voorzien had en daardoor waren ze in zulk een zenuwachtigen toestand, dat ze ieder van hun gasten wantrouwden.

Ik werd dien avond aan tafel geleid door Orwell's broeder Victor Preece. Laat mij dadelijk zeggen dat we terstond op goeden voet met elkander waren. Hij was een verrassende tegenstelling van zijn fortuinlijken broeder, een heel ander type. Hij was gezellig en goed gehumeurd, wat mij dadelijk voor hem innam. Bovendien was hij heel knap van uiterlijken beschouwde het leven, evenals ik, niet van den al te ernstigen kant.

We waren spoedig beste vrienden en hij deed al zijn best mijn verblijf op Clayton Park zoo gezellig mogelijk te maken. Ik had nog drie dagen den tijd om mijn slag te slaan, maar ik wilde niet door overhaasting de zaak bederven.

De broeders konden het niet te best met elkander vinden, dat bemerkte ik wel; hoewel de antipathie hoofdzakelijk van de zijde van lord Orwell kwam. Hij scheen met tegenzin zijn broeder op het feest te zien, doch had hem natuurlijk moeilijk kunnen weigeren. Wat Preece betreft, ik hoorde geen enkele maal hem ongunstig over zijn broeder spreken. Doch laat mij vervolgen.

Natuurlijk had ik in mijn hoedanigheid als detective alle vrijheid mij voor de diamanten te interesseeren. Spoedig wist ik dan ook waar zij bewaard werden. Nadat lady Orwell ze had afgelegd, gaf zij ze aan haar echtgenoot, die ze wegsloot in een kluis naast zijn slaapkamer. Daar verbleven ze tot den volgende avond. De kamer was goed gesloten en van allerlei veiligheidsmiddelen tegen inbraak voorzien. De vrees te worden bestolen vervolgde lord Orwell als zijn schaduw. Hij nam mij echter in vertrouwen in de meening dat dit noodzakelijk was. Hij

G. Morgensterne Munthe. Bommen in de branding.

Londensche voorname kringen. Hij was een geniale, joviale jongeman, die ongelukkigerwijs eenige jaren geleden met zijn vader oneenigheid had gehad. Daar het evenwel bekend was dat een half jaar voor den dood van den ouden lord een verzoening had plaats gehad, was iedereen verwonderd te hooren, dat de jongste zoon van zijn wettelijk erfdeel, waartoe Clayton Park behoorde, overleden was. Graaf Methurst, de oudste zoon, had niet alleen den titel en het oudste goed in Northumberland, maar ook Clayton Park geërfd. Medhurst was lang zoo populair niet als zijn broeder, want hij was een vrek, zelfzuchtig man, die alleen voor zichzelf leefde. Hij had intens het land aan zijn erfdeel in Northumberland, omdat hij daar was opgegroeid en in oneenigheid leefde met al zijn burens; daarom had hij Clayton Park voor verblijf gekozen.

Nu, in November, wilde hij zijn eerste partij geven. Vele familiën uit den omtrek waren uitgenoodigd. Hij zelf kwam uit Northumberland en mijn vriend Ormesby Fox had vernomen, dat hij plan had de beroemde familiejuweelen der Orwell's mee te brengen, om door Lady Orwell op de feesten te worden gedragen.

Onder de auspiciën van Fox was spoedig een complot